

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **V.D.**, zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem AK Plzeň, Františkánská 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, nad Štolou 3, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2002 č. j. OAM-2678/CU-06-P11-2001, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 17. 7. 2003 č. j. 59 Az 8/2003 – 26 ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 26. 9. 2003 č. j. 59 Az 8/2003 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá**.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (podle ustanovení § 105 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. stěžovatel) podal kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 17. 7. 2003 č. j. 59 Az 8/2003 – 26, které mu bylo doručeno. Podle odst. prvního výroku citovaného usnesení soud žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-2678/CU-06-P11-2001 ze dne 5. 6. 2002 zamítl. Přípustnost kasační stížnosti spatřoval žalobce v ustanovení § 102 zák. č. 150/2002 Sb. Důvod spatřil v ust. § 103 odst. 1 písm. e) zák. č. 150/2002 Sb., když z důvodu opatrnosti uplatnil další důvody v ust. § 103 odst. 1 písm. c), d) téhož zákona. Krajskému soudu žalobce vytýká, že napadeným usnesením porušil ust. § 37 odst. 5 zák. č. 150/2002 Sb. (dále s. ř. s.), když stanovil lhůtu k odstranění vad podání

v trvání dvou týdnů. Podle něj by totiž délka lhůty podle tohoto ustanovení neměla být kratší než lhůta podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. Žalobce totiž nepodával žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle zákona č. 150/2002 Sb., ale opravný prostředek proti rozhodnutí správního orgánu podle části páté hlavy třetí občanského soudního řádu. V něm je otázka náležitostí podání a jeho případné opravy a jeho doplnění upravena odlišně od současné úpravy dle s. ř. s. Žalobce je přesvědčen, že ukládáním lhůty k doplnění a odstranění vad v podání podle § 37 odst. 5 s. ř. s. kratší než jaká je upravena v § 72 odst. 1 s. ř.s by byli účastníci řízení, kteří podali opravný prostředek proti rozhodnutí správního orgánu podle právní úpravy platné do 31. 12. 2002, diskriminování a nebylo by zajištěno rovné postavení účastníků řízení ve smyslu článku 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. K odstranění vad podání tedy měl krajský soud stanovit lhůtu, která nebude kratší než lhůta podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který podal opravný prostředek dříve než 1. 1. 2003 by objektivně musel odstranit vady podání v době kratší než žalobci, kteří podali žalobu dle současné právní úpravy, když navíc takovou povinnost podle o. s. ř. neměl. Žalobce je přesvědčen, že mu lhůta podle § 72 odst. 1 s. ř. s. a lhůta podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ještě nepočala běžet, neboť byl k odstranění vad podání vyzván v rozporu se zákonem. Považuje proto napadené usnesení za předčasné a nemající oporu v zákoně. Dále poukázal na rozpor výroku rozsudku v odstavci prvém napadeného usnesení a odůvodnění tohoto usnesení, v němž soud uvádí, že mohl tedy žalobu odmítnout nikoliv zamítnout. Dále žalobce žádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti postupem podle § 107 s. ř. s. Žádal tedy, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Po podání kasační stížnosti Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci usnesením ze dne 26. 9. 2003 č. j. 59 Az 8/2003 -33 opravil výrok svého usnesení ze dne 17. 7. 2003, které bylo doručeno žalobci tak, že výrok I. usnesení správně zní takto: Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-2678/CU-06-P11-2001 ze dne 5. 6. 2002 se odmítá. V odůvodnění tohoto usnesení poukázal na to, že soud dne 17. 7. 2003 rozhodl tak, že žalobu žalobce odmítl a poukázal na originál svého usnesení na č. l. 26 spisu, avšak při vyhotovování stejnopisů došlo k chybě v psaní a účastníkům bylo doručeno usnesení podle něhož se žaloba proti rozhodnutí zamítá. Protože jde o zjevnou písařskou chybu při opisu soudního rozhodnutí, která se týká výroku rozhodnutí, soud postupoval podle ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s. a tuto chybu usnesením opravil. Opravné usnesení doručil žalobci, žalovanému i právnímu zástupci žalobce.

Předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci (§ 54 odst. 4 s. ř. s). V tomto případě krajský soud opravoval usnesení. Pro usnesení podle ustanovení § 55 odst. 5 s. ř. s. platí přiměřeně ustanovení o rozsudku. Postupoval proto podle správného ustanovení. O tom, že šlo o chybu v psaní nevznikají v Nejvyšším správním soudu žádné pochybnosti vzhledem k originálu usnesení na č. l. 26 spisu krajského soudu a vzhledem k odůvodnění napadeného usnesení.

Nejvyšší správní soud zkoumal, zda je dán důvod kasační stížnosti uplatněný žalobcem a to, že krajský soud napadeným usnesením porušil ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. tím, že žalobci stanovil lhůtu k doplnění – opravě podání v délce dvou týdnů od doručení.

Rozhodnutím ze dne 5. 6. 2002 č. j. OAM-2678/CU-06-P11-2001 žalovaný rozhodl tak, že žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně

zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění zákona č. 2/2002 Sb. neudělil a dále rozhodl tak, že na cizince se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu v platném znění. Žalobce poučil, že proti tomuto rozhodnutí lze do 15 dnů ode dne jeho doručení podat opravný prostředek k Vrchnímu soudu v Praze. Opravný prostředek se podává prostřednictvím odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra. Jeho podání má odkladný účinek. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 8. 7. 2002. Opravný prostředek proti němu podal dne 12. 7. 2002, tedy včas. Opravný prostředek podal u Ministerstva vnitra, které ho postoupilo Vrchnímu soudu v Praze a tomu došel dne 7. 10. 2002. Vrchní soud v Praze o opravném prostředku nerozhodl do 31. 12. 2002. Podle článku II. zákona č. 519/2002 Sb. tuto věc převzal k dalšímu řízení a rozhodnutí krajský soud, v jehož obvodu byl žalobce v den podání žaloby nebo žadatel o udělení azylu v den předložení opravného prostředku Ministerstvem vnitra soudu hlášek k pobytu. Přípisem ze dne 2. 1. 2003 postoupil Vrchní soud v Praze věc Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Protože podání žalobce označené jako opravný prostředek proti rozhodnutí žalovaného, které je od 1. 1. 2003 nutno považovat za žalobu proti rozhodnutí žalovaného nemělo náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb. (dále jen s. ř. s.), vyzval krajský soud žalobce usnesením ze dne 23. 1. 2003 č. j. 59 Az 8/2003 -11 k odstranění vad podání ze dne 8. 7. 2002 tak, aby bylo v souladu s ustanovením § 71 odst. 1, písm. d), e), f) s. ř. s., tedy tak, aby vytyčil žalobní body z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, aby označil, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení požaduje provést a aby označil návrh výroku rozsudku. Žalobci stanovil lhůtu k odstranění vad podání v délce dvou týdnů od doručení usnesení. Současně žalobce poučil o tom, že nebudou-li ve stanovené lhůtě potřebné náležitosti doplněny a vady podání tak odstraněny, soud opravný prostředek (žalobu) usnesením odmítne. Toto usnesení bylo doručeno žalobci dne 3. 3. 2003, podle dodejky připojené k usnesení krajského soudu ze dne 23. 1. 2003. Žalobce nezpochybňuje to, že usnesení mu bylo doručeno. Ve stanovené lhůtě žalobce vady podání – žaloby neodstranil. Ani tuto skutečnost žalobce nezpochybňuje. O tom, že žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2002 nemá náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 s. ř. s. nevznikají ani v Nejvyšším správním soudu žádné pochybnosti. Nevznikají v něm pochybnosti ani o tom, že o podání žalobce nebylo možno v řízení pokračovat právě pro nedostatek jeho náležitostí podle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud proto postupoval správně podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. Podle něho předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen. Ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s je tedy stanoveno, že k opravě nebo odstranění vad podání je třeba stanovit lhůtu. Není stanoveno jak dlouhá tato lhůta má být. Mělo by jít o lhůtu, která je přiměřená tomu, aby v ní mohl podatel vady podání odstranit nebo opravit. Nejvyšší správní soud za takovou lhůtu považuje lhůtu stanovenou krajským soudem, tedy lhůtu dvou týdnů od doručení usnesení. Lhůtu podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. nelze zaměňovat s lhůtou pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s., neboť § 72 odst. 1 s. ř. s. stanoví, že žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Protože žalobce stanovenou lhůtu v usnesení ze dne 23. 1. 2003 č. j. 59 Az 8/2003-11 krajský soudem nesplnil a neodstranil vady svého podání – žaloby proti rozhodnutí žalovaného a pro tento nedostatek nebylo možno v řízení pokračovat, postupoval krajský soud správně v souladu s ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. a řízení o takovém podání žalobce usnesením odmítl, když v cit. usnesení ze dne 23. 1. 2003 žalobce o možnosti takového postupu poučil.

Důvod kasační stížnosti uplatněný žalobcem nebyl prokázán, a proto Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost žalobce jako nedůvodnou zamítl.

Ve věci měl úspěch žalovaný a měl by proto podle ust. § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Protože žalovanému prokazatelné náklady nevznikly, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. 12. 2003

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu